

U Z N E S E N I E

Najvyšší súd Slovenskej republiky v právnej veci žalobcu: **V. K.**, bytom K., B., proti žalovanej: **Štátna energetická inšpekcia Trenčín**, so sídlom Hurbanova 59, Trenčín, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia správneho orgánu, o odvolaní žalobcu proti uzneseniu Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/35/2013-48 zo dňa 13. februára 2014, jednohlasne, takto

r o z h o d o l :

Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/35/2013-48 zo dňa 13. februára 2014, **p o t v r d z u j e .**

Účastníkom náhradu trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Krajský súd v Prešove napadnutým uznesením č. k. 4S/35/2013-48 zo dňa 13.02.2014 podľa § 250d ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“) zastavil konanie o žalobe žalobcu, ktorou sa domáhal zrušenia rozhodnutí žalovanej zo dňa 28.03.2013 a 12.06.2013, ako aj zrušenia rozhodnutia Štátnej energetickej inšpekcie, Krajského inšpektorátu

Prešov zo dňa 26.02.2013 pre nesprávny postup orgánu verejnej správy. Konštatoval, že napadnuté výstupy žalovanej nie sú rozhodnutiami, ktoré by súd v rámci správneho súdnictva mohol skúmať. Uviedol, že v predmetnej veci v prvom rade nejde o rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré by boli vydané v správnom konaní upravenom zákonom č. 71/1967 Zb. o správnom konaní v znení neskorších predpisov (ďalej len „Správny poriadok“), prípadne osobitným zákonom. Súčasne zdôraznil, že bez ohľadu na formu výstupov týchto subjektov (list, odpoveď), svojím konaním tieto subjekty z podstaty veci nemohli zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu, pretože o nich nerozhodovali. Doplnil, že subjektom, ktorý by mohol zasiahnuť do práv žalobcu, bola spoločnosť SPRAVBYT s.r.o., Bardejov, v ktorej prípade však ide o právnickú osobu, podnikateľa, ktorá nemá postavenie orgánu verejnej správy. Zároveň vyslovil, že vzťah medzi spoločnosťou SPRAVBYT s.r.o., Bardejov a žalobcom je občianskoprávnym vzťahom. Dodal, že následné konanie žalovanej vyvolané žalobcom bolo konaním na kontrolu činnosti tohto súkromného subjektu, správnosti výkonu jeho povinností, jeho postupu, ktorým tento subjekt mohol zasiahnuť do práv žalobcu. Taktiež konštatoval, že túto zrejmu bezúspešnosť žaloby vyhodnotil v súvislosti s predloženým preukázaním pomerov žalobcu pre účely oslobodenia od súdnych poplatkov tak, že ich neposudzoval a už nepoučoval žalobcu o možnosti odkázania na Centrum právnej pomoci podľa § 30 OSP.

O náhrade trov konania krajský súd rozhodol tak, že žiadnemu z účastníkov ich náhradu nepriznal, nakoľko konanie bolo zastavené (§ 146 ods. 2 prvá veta v spojení § 246c ods. 1 prvá veta OSP).

Proti tomuto uzneseniu podal žalobca v zákonnej lehote odvolanie, v ktorom navrhol uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/35/2013-48 zo dňa 13.02.2014 zrušiť a vec mu vrátiť na nové konanie. V odvolaní uviedol, že toto podáva bez advokáta, nakoľko súd prvého stupňa mu odmietol advokáta z Centra právnej pomoci ustanoviť. Mal za to, že uvedeným postupom krajského súdu došlo k porušeniu jeho ústavného práva v zmysle čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, keď žalobcovi nebol prostredníctvom Centra právnej pomoci ustanovený advokát. Namietal, že žalovaná nepostupovala v súlade s pravidlami rozpočítavania podľa § 7 ods. 4 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Úradu pre reguláciu sieťových odvetví,

ktorou sa ustanovuje teplota teplej úžitkovej vody na odbernom mieste, pravidlá rozpočítavania množstva tepla dodaného na prípravu teplej úžitkovej vody a rozpočítavania množstva dodaného (ďalej len „vyhláška č. 630/2005 Z. z.“), preto podal na Štátnej energetickej inšpekcii, Krajskom inšpektoráte Prešov podnet o preskúmanie správnosti postupov subjektu, ktorý tepelné energie rozpočítava konečným spotrebiteľom. Doplnil, že tento podnet podal z dôvodu, že prvostupňový ani odvolací správny orgán nepostupovali v súlade so zákonom a neskúmali v zmysle zásady materiálnej pravdy skutočný stav veci, teda či kontrolovaný subjekt uvedený v legislatíve v oblasti tepelných energií pre konečného spotrebiteľa týchto energií pri rozpočítavaní postupoval najmä v súlade s § 7 ods. 4 vyhlášky č. 630/2005 Z. z. Žalovanej vyčítal aj porušenie zásady rovnosti účastníkov konania, nakoľko žalobcom odmietla zaslať zápisnicu z vykonanej kontroly. Dodal, že v postupe žalovanej videl aj porušenie zásady voľného hodnotenia dôkazov, keď správne orgány tieto nevyhodnotili predpísaným spôsobom a v súvislosti s inými dôkazmi.

Žalovaná sa k odvolaniu písomne nevyjadrila.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 OSP) preskúmal napadnuté uznesenie krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, a to v rozsahu odvolania žalobcu podľa § 212 ods. 1 OSP, prejednal odvolanie bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 a § 250 ja ods. 2 OSP, a dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nemožno priznať úspech.

Z podkladov súdneho spisu je zrejmé, že žalobca sa domáhal preskúmania zákonnosti a zrušenia oznámenia Štátnej energetickej inšpekcii, Krajského inšpektorátu Prešov č. 143/1803/2013 zo dňa 26.02.2013, ktorým táto žalobcovi odpovedala na jeho podnet na vykonanie kontroly (sťažnosť), na prešetrenie porušenia § 18 ods. 4 písm. d/ zákona č. 657/2004 Z. z. o tepelnej energetike a žalobcovi oznámila, že vykonanou kontrolou nebolo zistené porušenie právnych predpisov, ktoré boli predmetom kontroly, v dôsledku čoho nebol vypracovaný protokol o výsledku kontroly. Rovnako tak sa žalobca domáhal preskúmania a zrušenia oznámenia Štátnej energetickej inšpekcii Trenčín č. 548/2000/2013 zo dňa 28.03.2013, v ktorom táto označila za správny postup krajského inšpektorátu, ktorý reagoval

na podnet žalobcu listom zo dňa 26.02.2013. Taktiež žiadal preskúmanie zákonnosti a zrušenie oznámenia o vybavení sťažnosti Štátnej energetickej inšpekcie Trenčín č. 1000/2000/2013 zo dňa 12.06.2013, ktorá sťažnosť považovala za neopodstatnenú, keď konštatovala, že Štátna energetická inšpekcia, Krajský inšpektorát Prešov postupovala pri kontrole vyúčtovania nákladov spojených s užívaním bytu za roky 2010, 2011 a za kontrolované obdobie od 01.10.2010 do 08.02.2013 v spoločnosti SPRAVBYT s.r.o., Bardejov v súlade s platnou energetickou legislatívou.

Žalobca v rámci žaloby uviedol, že podáva návrh na začatie súdneho konania v správnom súdnictve o preskúmanie postupov orgánov verejnej správy.

Krajský súd v odôvodnení napadnutého zastavujúceho uznesenia vyslovil, že v posudzovanej veci bolo potrebné postupovať podľa § 250d ods. 3 OSP z dôvodu, že napadnuté výstupy žalovanej nie sú rozhodnutiami, ktoré by súd v rámci správneho súdnictva mohol skúmať. Zákonný dôvod pre tento postup videl v tom, že v predmetnej veci nejde o rozhodnutia orgánu verejnej správy, ktoré by boli vydané v správnom konaní upravenom Správnym poriadkom, prípadne osobitným zákonom. Zdôraznil najmä skutočnosť, že bez ohľadu na formu výstupov týchto subjektov (list, odpoveď), svojím konaním tieto subjekty z podstaty veci nemohli zasiahnuť do práv alebo právom chránených záujmov alebo povinností žalobcu, pretože o nich nerozhodovali. Na tomto mieste odvolací súd konštatuje, že neuniklo jeho pozornosti, že tieto skutočnosti neboli v rámci odvolania žalobcom vôbec namietané. Z obsahu odvolania totiž nesporne vyplýva, že žalobca nesprávne právne posúdenie veci videl v skutkových okolnostiach prípadu.

Odvolací súd dôvody krajského súdu považuje za správne. K týmto dôvodom uvádza, že oznámenia resp. listy, ktoré žalobca napadol žalobou, nie sú takými právnoaplikačnými aktami správnych orgánov, ktoré by sa dotýkali právnej sféry žalobcu, a ktorými by správny orgán rozhodoval o jeho právom chránených záujmoch alebo povinnostiach, alebo ktorými by mohol byť žalobca vo svojich právach, právom chránených záujmoch alebo povinnostiach priamo dotknutý.

Čo sa týka námietky žalobcu o porušení jeho ústavného práva v zmysle čl. 47 Ústavy Slovenskej republiky, keď žalobcovi nebol prostredníctvom Centra právnej pomoci ustanovený advokát, odvolací súd uvádza, že túto nie je možné považovať za opodstatnenú. Pokladá za správny postup súdu prvého stupňa. Dodáva, že pre posúdenie dôvodnosti priznania oslobodenia od súdnych poplatkov sú rozhodujúce najmä majetkové a sociálne pomery účastníka, ale aj výška súdneho poplatku a povaha nároku. Aj keď to odôvodňujú pomery účastníka, nie je možné mu priznať oslobodenie od súdnych poplatkov, ak svojvoľne alebo zrejme bezúspešne uplatňuje alebo bráni právo. O zrejme bezúspešné uplatňovanie alebo bránenie práva sa jedná najmä vtedy, ak už zo skutkových tvrdení žiadateľa je nepochybné, že mu vo veci nemôže byť vyhovené. Svojvoľným uplatňovaním alebo bránením práva je najmä šikanóznym výkonom práva alebo zjavné oddialovanie splnenia povinností. Vychádzajúc z obsahu spisového materiálu, keďže žalobca v danej veci žalobou nenapadol rozhodnutia, ktoré podliehajú súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva, nebolo možné žalobcovi priznať ani oslobodenie od súdnych poplatkov ani mu ustanoviť zástupcu.

Napadnuté uznesenie krajského súdu bolo dostatočne, riadne a zrozumiteľne odôvodnené a spĺňa všetky zákonné požiadavky. V tejto súvislosti Najvyšší súd Slovenskej republiky dáva do pozornosti napríklad rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky č. k. II. ÚS 127/07-21 zo 06.06.2007, č. k. II. ÚS 251/04-34 z 19.04.2007, podľa ktorých právo sťažovateľa na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na riadne odôvodnenie súdneho rozhodnutia, súčasne však ústavný súd konštatuje, že toto právo neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo účastníka na spravodlivé súdne konanie (IV. ÚS 112/05). Najvyšší súd Slovenskej republiky sa s týmto názorom Ústavného súdu Slovenskej republiky v plnej miere stotožnil.

Na základe horeuvedených skutočností Najvyšší súd Slovenskej republiky dospel k záveru, že Krajský súd v Prešove postupoval správne, keď podľa ustanovenia § 250d ods. 3 OSP konanie zastavil, pretože napadnuté akty žalovanej nie sú rozhodnutiami, ktoré by podliehali súdnemu prieskumu v rámci správneho súdnictva. Vychádzajúc z uvedeného Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie Krajského súdu v Prešove č. k. 4S/35/2013-48 z 13.02.2014 ako vecne správne potvrdil (§ 219 ods. 1 OSP).

O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol v zmysle ustanovení § 224 ods. 1 a § 250k ods. 1 OSP, tak, že neúspešnému žalobcovi ich náhradu nepriznal a žalovanej v tomto druhu konania náhrada trov konania neprináleží.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01.05.2011).

P o u č e n i e : Proti tomuto uzneseniu opravný prostriedok **nie je** prípustný.

V Bratislave 21. januára 2016

Mgr. Peter MELICHER, v. r.
predseda senátu

Za správnosť vyhotovenia:

Dagmar Bartalská